

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/120/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119468199
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6119468199.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, Bratislava, Mozartova 9, IČO: 00 420 166, zastúpeného advokátskou kanceláriou Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o., Bratislava, Nám. Biely kríž 3, IČO: 54 167 370, proti žalovanému HI Kongres Hotel Žilina s.r.o., Žilina, Športová 2, IČO: 47 504 781, zastúpenému advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 1 328,82 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 13. mája 2024 č.k. 14Ca/75/2019-519, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 13. mája 2024 č. k. 14Ca/75/2019-519 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom z 13. mája 2024 č. k. 14Ca/75/2019-519 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť žalobcovi sumu 1 328,82 Eur spolu s úrokom vo výške 5% ročne zo sumy 1 328,82 Eur od 11. decembra 2019 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o ich výške k rukám jeho právneho zástupcu (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca, ktorý má na základe oprávnenia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. k. MK - 1587/2016 - 232/10421 vydaného dňa 18. augusta 2016 (ďalej len „oprávnenie“) postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle § 144 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení v znení účinnom do 10. októbra 2018 (ďalej len „AZ“ alebo „Autorský zákon“), sa žalobou voči žalovanému (ktorý nemal uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany verejným prenosom technickými prostriedkami) domáhal zaplatenia sumy 1 328,82 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia.

1.2. Žalobca v odpore proti platobnému rozkazu vydanému súdom prvej inštancie dňa 24. marca 2020 namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu z dôvodu, že účastníkmi konania na strane žalobcu nie sú všetky osoby patriace podľa hmotného práva do tzv. nerozlučného núteného spoločenstva na strane žalobcu, pričom žalobca nepreukázal, že došlo k neoprávnenému použitiu predmetov ochrany, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva na účet ich nositeľov žalobca. Ďalej žalobca netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu za žalované obdobie v rozsahu, ktorý

by zodpovedal výške bezdôvodného obohatenia uplatnenej žalobcom. Sadzby uvedené v sadzobníku žalobcu boli neprimerane vysoké, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi.

1.3. Z predložených listinných dôkazov súd prvej inštancie zistil, že žalobca v roku 2018 zastupoval 2 714 nositeľov autorských práv, pričom predložil súdu prvej inštancie 22 zmlúv o zastupovaní autorských práv uzavretých s rôznymi autormi v rokoch 2004-2015, ktoré obsahovali dojednanie o tom, že žalobca bude zastupovať nositeľa pri použití diel vytvorených ku dňu uzavretia zmluvy aj v budúcnosti verejným prenosom a zároveň predložil zoznam všetkých zastupovaných autorov, resp. nositeľov autorských práv, s ktorými mal uzatvorené zmluvy o zastupovaní. Žalovaný nepoprel zastupovanie ani jedného konkrétneho z uvedených autorov alebo nositeľov autorských práv. Žalobca zároveň preukázal aj uzavretie Zmluvy o obojstrannom zastupovaní, resp. správe autorských práv na príslušných územiach so spoločnosťou ALCS, The Authors' Licensing and Collecting Society Limited so sídlom v Londýne a predložil zoznam ďalších 63 partnerských organizácií, s ktorými mal uzatvorené zmluvy o zastupovaní. Žalovaný taktiež nepoprel uzavretie zmluvy s konkrétnymi spoločnosťami. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca v rozhodnom období zastupoval 2 714 nositeľov práv v Slovenskej republike a ďalších zahraničných autorov, ktorých zastupujú organizácie kolektívnej správy, s ktorými žalobca uzavrel zmluvu o zastupovaní.

1.3.1. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané a ani nebolo sporné, že žalobca uzatvoril s množstvom používateľov autorských diel (podľa žaloby 747) hromadné licenčné zmluvy, podľa ktorých sa používatelia zaviazali žalobcovi zaplatiť licenčnú odmenu podľa platného sadzobníka odmien zohľadňujúc typ prevádzky a počet technických zariadení poskytnutých používateľom. Žalobca dokonca predložil aj zoznam diel vysielaných slovenskými televíziami v rozhodnom období.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 19 ods. 2, 3, 4, § 27 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. i), § 63 ods. 2 písm. d), § 65 ods. 1, § 78 ods. 1, § 79 ods. 1, § 141 ods. 2, § 144 ods. 3, § 165 ods. 1, 8, 9, 169 ods. 4, § 174 ods. 1, § 175 ods. 1 Autorského zákona, § 442a ods. 2, § 458a, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“).

1.5. V zmysle definície verejného prenosu podľa § 27 ods. 1 AZ je verejným prenosom aj sprístupnenie televízneho vysielania neurčitému počtu ľudí v prevádzke hotela.

1.5.1. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon proti Divani Akropolis Anonimi Xenodocheiaki kai Touristiki Etaireai C-136/09, v ktorom siedma komora SD EÚ vyložila článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej len „smernica“ alebo „smernica 2001/29/ES“) tak, že prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice.

1.5.2. Súd prvej inštancie zdôraznil, že slovenská právna úprava ochrany autorských práv je súladná s právom Európskej únie, a preto je ustanovenie § 27 ods. 1 AZ potrebné vykladať v súlade s článkom 3 ods. 1 smernice, a teda v zmysle jeho výkladu SDEÚ.

1.6. Žalovaný nepoprel, že poskytoval hosťom hotela v rozhodnom období možnosť sledovania televízneho vysielania prostredníctvom 138 technických zariadení (TV prijímačov). Tým došlo k použitiu autorských diel žalovaným v zmysle § 19 ods. 4 písm. f) bod 3 AZ, pričom je bezpredmetné, či k vysielaniu na jednotlivých izbách skutočne došlo, teda je irelevantné, aká bola reálna obsadenosť hotela a koľkí z ubytovaných hostí reálne vysielanie sledovali. Podstatným bolo, že žalovaný ako prevádzkovateľ hotela takúto možnosť neurčitému počtu hostí v rozhodnom období poskytoval. Podľa názoru súdu prvej inštancie táto skutočnosť bola v konaní preukázaná.

1.7. Súd prvej inštancie poukázal aj na podstatu licencie na používanie diela, ktorou je súhlas autora na použitie diela a na druhej strane získanie oprávnenia nadobúdateľom práva dielo použiť v dohodnutom rozsahu a dohodnutým spôsobom. Ide o dojednanie práva do budúca, nie je možné pri uzatvorení zmluvy vopred určiť, ku koľkým použitiam diela reálne dôjde. 1.7.1. Ako správne argumentoval žalobca, jedná sa o právo nadobúdateľa, nie jeho povinnosť, ktoré nadobúdateľ môže, ale nemusí využiť a sám si môže určiť, v akom rozsahu toto právo využije, pokiaľ nepresiahne dojednaný rozsah. S tým korešponduje aj ustanovenie § 69 ods. 6 AZ, podľa ktorého ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec, alebo licenciu nevyužije sčasti, nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej časti, ak nie je dohodnuté inak. V každom prípade však nikto nie je oprávnený použiť autorské diela bez súhlasu ich autorov získaného vopred a v prípade ich použitia dochádza z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu na úkor autorov diel, resp. nositeľov autorských práv k dielam.

1.8. Žalovaný sa v rozhodnom období bezdôvodne (bez právneho titulu) obohatil na úkor nositeľov autorských práv k dielam, ktoré boli sprístupnené žalovaným neurčitému počtu hostí v rozhodnom období v jeho prevádzke hotela Holiday Inn Žilina.

1.8.1. Výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá podľa § 442a OZ výške odmeny, ktorá by bola zvyčajná za získanie licencie na použitie diel v čase neoprávneného zásahu do týchto práv. Zvyčajná odmena je odmena, ktorá bola v rozhodnom období za obdobné použitie diel obvykle dojednaná a uhrádzaná [viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. II.ÚS 101/2011]. Žalovaný pritom používal v rozhodnom období verejným prenosom veľké množstvo diel veľkého počtu autorov, ktorí sa práve pre potreby správy svojich práv používaných veľkým počtom používateľov nechávajú zastupovať organizáciami kolektívnej správy, ktoré spravujú autorské práva viacerých autorov k ich početným dielam v zásade rovnakého druhu za účelom uľahčenia komunikácie medzi autormi a používateľmi ich diel a za účelom lepšej kontroly používania autorských diel a koncentrácie právnych úkonov do jednej zmluvy aj zo strany autora aj zo strany používateľa diel.

1.9. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, žalobca preukázal, že je organizáciou kolektívnej správy podľa § 144 AZ, ktorá zastupovala v rozhodnom období 2 714 slovenských nositeľov práv a ďalších nositeľov práv zo zahraničia pri spravovaní ich autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobno-dramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, a to v odbore: použitie vyššie uvedených diel uvedením na verejnosti iným spôsobom verejného prenosu.

1.9.1. Žalobca je teda organizáciou kolektívnej správy autorských práv, ktorá môže v zmysle § 78 ods. 1 AZ uzatvárať s používateľmi autorských diel hromadné licenčné zmluvy, príp. rozšírené hromadné licenčné zmluvy podľa § 79 ods. 1 AZ.

1.10. Pokiaľ žalovaný mienil v rozhodnom období používať diela autorov, ktorých zastupoval žalobca, bol žalovaný povinný uzavrieť licenčnú, resp. hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom, avšak žalovaný tak neurobil.

1.11. Ak žalovaný nesúhlasil s výškou navrhovanej odmeny za používanie diel, mal možnosť podať žalobu podľa § 165 ods. 8 AZ. Za splnenia ďalších podmienok by tak mohol používať predmety ochrany (autorské diela) aj bez uzavretia licenčnej zmluvy. Bez uzavretia zmluvy alebo podania žaloby však nemal žalovaný oprávnenie používať autorské diela. Ich verejným prenosom došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného.

1.12. Keďže zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor nositeľov autorských práv, ktorých zastupoval v rozhodnom období žalobca, je oprávnený žalobca domáhať sa od žalovaného vydania tohto bezdôvodného obohatenia formou peňažnej náhrady, ktorej výška vychádza z ustanovenia § 442a OZ. V rozhodnom období uzatváral licenčné zmluvy s používateľmi autorských diel, ku ktorým spravoval autorské práva, žalobca. Žalobca preukázal výšku odmeny, ktorú dojednával a vyberal od používateľov autorských diel v rozhodnom období.

1.12.1. Žalobca uzatváral s nositeľmi práv výhradné zmluvy o zastupovaní a v zmysle § 165 ods. 1 AZ je povinný navrhovať podmienky pre používateľov autorských diel nediskriminačne, preto je súladné so zákonom, že cenové podmienky používania diel boli stanovené jednotne pre všetkých používateľov (teda jednotným sadzovníkom) pri zohľadnení druhov prevádzok a počtu technických prostriedkov šírenia verejného prenosu.

1.12.2. Žalovaný nepreukázal, že by existovali iné organizácie kolektívnej správy, ktoré by uzatvárali obdobné licenčné zmluvy s používateľmi autorských diel. Súd prvej inštancie preto vychádzal iba z cien preukázaných predloženými hromadnými licenčnými zmluvami, ktoré vychádzali z jednotného sadzovníka žalobcu, s ktorým druhé zmluvné strany súhlasili. 1.12.3. Podstatnou pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia bola preto skutočnosť, v akej výške boli dojednávané odmeny za licencie v rozhodnom období, ktorú žalobca preukázal. Ustanovenie § 442a OZ neumožňuje súdu skúmať primeranosť zvyčajnej odmeny. Túto môže skúmať súd práve v konaní podľa § 165 ods. 8 AZ. Preto pokiaľ žalovaný nesúhlasil s výškou navrhovanej odmeny, mohol sa domáhať nahradenia prejavu vôle - uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy, pri ktorej by súd rozhodoval aj o výške odmeny. Keďže tak neurobil a napriek tomu používal autorské diela bez licenčnej zmluvy, vystavil sa sám do pozície, kedy musí niesť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, ktorého výška sa odvíja podľa zákona od ostatných uzavretých licenčných zmlúv v rozhodnom období.

1.13. Pokiaľ žalovaný odkazoval na rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „PMÚ SR“) v správnom konaní, v ktorom PMÚ SR rozhodol, že žalobca zneužil svoje dominantné postavenie na trhu tým, že v rokoch 2015-2019 uplatňoval neprimerané ceny pri poskytovaní licenčných služieb používateľom autorských diel, za čo mu uložil pokutu vo výške 57 939 Eur, podľa názoru súdu prvej inštancie rozhodnutie PMÚ SR nemá vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto konaní.

1.13.1. Súd prvej inštancie neskúmal a ani nemohol skúmať primeranosť výšky odmeny dojednanej medzi žalobcom a používateľmi autorských diel, ale výšku obvyklých odmien v danom období, keďže v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nemal možnosť moderovať výšku obvyklých odmien. Túto má práve v prípade konania podľa § 165 ods. 8 AZ. Pokiaľ zo strany používateľa došlo k používaniu autorských diel bez udelenia licencie, nemá súd možnosť spätne moderovať výšku obvykle dojednanej odmeny.

1.13.2. Súd prvej inštancie podotkol, že iná obvyklá výška odmeny v rozhodnom období nebola preukázaná a žalovaným ani tvrdená.

1.14. Pokiaľ sa žalovaný bránil v konaní s poukazom na dobré mravy, súd prvej inštancie poukázal na to, že je potrebné sa pozrieť na vzťah medzi žalobcom a žalovaným komplexne. Počiatkom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným bolo začatie používania autorských diel, ku ktorým autorské práva spravuje žalobca, zo strany žalovaného. Žalovaný sa teda prvý dopustil protiprávneho konania, keď bez právneho titulu začal používať tieto autorské diela. A hoci žalobca zneužil podľa rozhodnutia PMÚ SR svoje dominantné postavenie na trhu, keď ponúkal poskytnutie licencie za neprimerane vysoké ceny, toto neoprávňovalo žalovaného používať diela autorov zastupovaných žalobcom, resp. nositeľov autorských práv bez odmeny pre nositeľov práv, resp. žalobcu. Preto nielen žalobca, ale aj žalovaný sa dopustili konania v rozpore so zákonom. Zároveň z rozhodnutia PMÚ SR nie je možné dovodiť, že by celá výška odmeny uplatňovanej žalobcom bol v rozpore so zákonom. Za rozpornú so zákonom nie je podľa názoru súdu prvej inštancie možné považovať odmenu v primeranej výške, ale iba jej časť, ktorá spôsobuje jej neprimeranosť. Žalovaný však počas celého konania tvrdil, že v rozpore s dobrými mravmi je potrebné považovať vymáhanie celej odmeny, s čím sa súd prvej inštancie nestotožnil, keďže nositelia práv mali za používanie diel právo na odmenu, resp. vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklej odmeny.

1.15. Súd prvej inštancie nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že žalobca bol povinný vymáhať práva nositeľov autorských práv, ktorých zastupuje, iba spoločne s ostatnými organizáciami kolektívnej správy.

1.15.1. Zákon stanovuje organizáciám kolektívnej správy vykonávajúcim kolektívnu správu práv v príslušných odboroch kolektívnej správy práv povinnosť uzatvoriť dohodu o spoločnej správe, ak dochádza k použitiu predmetov ochrany technickým predvedením predmetu ochrany alebo verejným prenosom v prevádzkach prostredníctvom technického zariadenia. Zákon však nespája nesplnenie tejto povinnosti so sankciou neplatnosti alebo neúčinnosti zmluvy uzatvorenej medzi používateľom a organizáciou kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov autorských práv a už vonkoncom neoprávňuje prevádzkovateľov hotelov používať autorské diela bez súhlasu nositeľa autorských práv, resp. organizácie kolektívnej správy, ktorá nositeľov autorských práv zastupuje. Z povinnosti uzavrieť dohodu medzi organizáciami kolektívnej správy o spoločnej správe práv nevyplýva oprávnenie kohokoľvek používať autorské diela. Primárne právo na odmenu za používanie diel náleží samotným autorom, resp. nositeľom autorských práv. Keďže by bolo objektívne nemožné alebo značne obtiažne, aby žalovaný ako záujemca o používanie diel uhradil odmenu za používanie diel priamo nositeľom autorských práv a žalobca zároveň preukázal, že zastupuje veľké množstvo nositeľov autorských práv pri používaní rôznych druhov diel verejným prenosom, je žalobca aktívne vecne legitimovaný vymáhať na účet nositeľov autorských práv, ktorých zastupuje, vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného spočívajúceho v používaní autorských diel.

1.16. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, žalobca je aktívne vecne legitimovaný na vymáhanie vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného na účet nositeľov práv, ktorých zastupuje, a to vo výške, ktorú preukázal ako zvyčajnú odmenu, pričom súd prvej inštancie nepovažoval vymáhanie takéhoto bezdôvodného obohatenia za rozporné s dobrými mravmi, nakoľko to bol žalovaný, kto používal autorské diela bez právneho titulu bez snahy uzatvoriť dohodu so žalobcom a uhradiť mu za používanie diel aspoň sumu, ktorú považoval za primeranú. Iná suma obvyklej odmeny pritom nebola ani tvrdená ani preukázaná, súd prvej inštancie preto považoval nárok žalobcu za preukázaný.

1.17. Keďže v prípade bezdôvodného obohatenia čas plnenia nie je dohodnutý ani určený zákonom ani rozhodnutím súdu, žalovaný bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal.

1.17.1. Žalobca súdu prvej inštancie predložil výzvu k vydaniu bezdôvodného obohatenia z 3. decembra 2019, ktorou vyzval žalobcu na zaplatenie sumy 1 328,82 Eur do 5 dní odo dňa doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému doručená dňa 5. decembra 2019. Žalovaný bol povinný uhradiť žalobcovi túto sumu do 10. decembra 2019, preto bol odo dňa 11. decembra 2019 s plnením v omeškaní.

1.17.2. Podľa § 517 ods. 2 OZ tak žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 328,82 Eur od 11. decembra 2019 do zaplatenia. Súd prvej inštancie preto žalobe aj v časti príslušenstva vyhovel.

1.18. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“).

1.18.1. Keďže bol žalobca v konaní v celom rozsahu úspešný, vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný podal včas odvolanie.

2.1. Odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

2.2. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku (ne)existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa mohli domáhať výlučne všetky organizácie kolektívnej správy (SOZA, LITA, SLOVGRAM, SAPA a OZIS) spoločne, ako zo zákona nútené a súčasne nerozlučné spoločenstvo (§ 77 a 78 CSP). Podľa Autorského zákona sú totiž povinné všetky organizácie kolektívnej správy vykonávať správu práv v odbore verejného prenosu výlučne spoločne v rámci obligatórnej spoločnej správy (§ 175 ods. 1 písm. a) AZ). Na strane žalobcu teda absentovali štyri subjekty patriace do procesného spoločenstva, bez účasti ktorých v spore nemohol byť žalobca úspešný. Žaloba mala byť pre neúplný okruh subjektov na strane žalobcu zamietnutá bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania a meritórneho posudzovania veci.

2.3. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predpoklady vzniku a rozsahu nároku (predovšetkým vôbec neskúmal a nevzal pri svojom rozhodovaní na zreteľ, že na preukázanie nároku čo do základu a jeho výšky bolo nevyhnutné, aby žalobca tvrdil a riadne preukázal skutočnú obsadenosť ubytovacieho zariadenia).

2.4. Súd prvej inštancie nevzal do úvahy právoplatné výsledky správneho konania vedeného na PMÚ SR voči žalobcovi o tom, že aj v roku 2018 zneužil dominantné postavenie vo forme uplatňovania neprímeraných cien (ktoré žalobca v spore prezentoval ako obvyklé). Pritom jednou z príčin neprímeranosti „obvyklej odmeny“ bola práve skutočnosť, že žalobca pri uzatváraní licenčných zmlúv a ani v sadzobníku nezohľadňoval skutočnú obsadenosť ubytovacích zariadení. Podľa jeho názoru výsledky správneho konania na PMÚ SR majú vplyv na toto súdne konanie. Nezohľadnením výsledkov správneho konania o zneužití dominantného postavenia žalobcom zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu pozitívneho záväzku štátu spočívajúceho v dodržiavaní zásady ochrany hospodárskej súťaže, k zásahu do jeho legitímnych očakávaní o postupe orgánu súdnej moci pri aplikácii práva v rámci súdneho konania, a tým k odňatiu jeho materiálnej súdnej ochrany.

2.5. Súd prvej inštancie opomenul vo veci aplikovať § 3 ods. 1 OZ. Ak je totiž obvyklá odmena výsledkom zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu, tak potom ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (vychádzajúci z výšky obvyklej odmeny) nemôže požívať právnu ochranu, pretože čo do svojej výšky má pôvod v zákonom zakázanom konaní.

2.6. Trval na tom, že ním uplatnená argumentácia o potrebe zohľadňovania obsadenosti je kľúčová, pretože práve nezohľadňovanie obsadenosti je jedným z prvkov zneužívania dominantného postavenia a neoprávneného navyšovania „obvyklej odmeny“, a tým aj výšky bezdôvodného obohatenia. Zároveň z obsahu rozhodnutí PMÚ SR jednoznačne vyplýva (a to s poukazom na tam uvedenú judikatúru SDEÚ), že k verejnému prenosu (a teda aj k prípadnému bezdôvodnému obohateniu) dochádza výlučne na izbách, na ktorých sú hostia ubytovaní. Na prázdnych izbách k použitiu diel nedochádza a akékoľvek inkasovanie peňažných prostriedkov „za použitie“ diel na izbách, na ktorých ale k „použitiu“ nedošlo, je v rozpore s pravidlami poctivej hospodárskej súťaže. Takéto právom zakázané konanie nesmie požívať právnu ochranu. Súd prvej inštancie otázku (ne)potreby zohľadňovania obsadenosti posúdil nesprávne, keď dezinterpretoval závery plynúce z rozhodnutí SDEÚ. Naopak - správne závery z týchto rozhodnutí vyvodil práve PMÚ SR vo svojich rozhodnutiach, keď dospel k úplne diametrálne odlišným, no jediným správnym záverom.

2.7. K nesprávnemu posúdeniu otázky aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že podľa § 175 ods. 1 písm. a) AZ organizácie kolektívnej správy v odbore „verejný prenos“ sú povinné vykonávať kolektívnu správu práv spoločne (obligatórna spoločná správa práv) na základe dohody o spoločnej správe, preto ich účasť súčasne v konaní je nevyhnutná na to, aby súd vôbec mohol pristúpiť k meritórnemu posudzovaniu žalobou uplatneného nároku. Ak v konaní o spoločnom nároku (nároku vyplývajúceho z obligatórnej spoločnej správy) nevystupujú všetky oprávnené subjekty na strane žalobcu, zakladá táto skutočnosť dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu neúplného okruhu subjektov na strane žalobcu a z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uplatňujúceho nárok samostatne (bez ostatných procesných spoločníkov).

2.7.1. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil § 160 ods. 2 písm. c) AZ a súčasne nedal § 160 ods. 2 písm. c) AZ do vzájomnej súvislosti s § 175 ods. 1 písm. a) AZ.

2.7.2. Mal za to, že žalobca v spore sám (bez ostatných organizácií kolektívnej správy) nemá aktívnu vecnú legitímáciu.

2.7.3. Zároveň poukázal na to, že z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyplýva, že imanentnou súčasťou každého súdneho konania je povinnosť súdu preskúmať vecnú legitímáciu. Súd vecnú legitímáciu pritom skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna strana sporu nenamieta (rozsudok najvyššieho súdu z 29. júna 2010 sp. zn. 2Cdo/205/2009). Keďže súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, jeho závery uvedené v rozsudku sú nesprávne a nepreskúmateľné.

2.7.4. Keďže na strane žalobcu (v dôsledku existencie nerozlučného spoločenstva) v konaní absentovala účasť nerozlučných spoločníkov, bol daný dôvod na zamietnutie žaloby.

2.8. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel k (nesprávnym) skutkovým a z nich plynúcim (nesprávnym) právnym záverom, podľa ktorých sa on sa dopúšťal neoprávneného používania diel formou verejného prenosu tým, že ubytovaným hosťom vo svojich ubytovacích zariadeniach poskytoval zvukovo-obrazové zariadenia vybavené signálom, čím sa na účet žalobcu údajne bezdôvodne obohatil v rozsahu 1 328,82 Eur, a to i napriek tomu, že žalobca relevantným spôsobom v konaní netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu (a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného) za žalované obdobie v rozsahu, ktorý by zodpovedal bezdôvodnému obohateniu práve v takej výške, na zaplatenie akej súd prvej inštancie žalovaného svojim rozsudkom zaviazal..

2.8.1. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 29. mája 2019 sp. zn. III. ÚS 3102/16 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 246/2019.

2.9. Pre vznik vzťahu z bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby došlo zo strany používateľa k neoprávnenému použitiu diel, v tomto prípade vo forme verejného prenosu. K „použitiu“ diela (a teda k vzniku bezdôvodného obohatenia) dôjde len vtedy, ak je dielo sprístupňované verejnosti (ubytovaným hosťom). Ak nie je v konaní preukázaná obsadenosť izieb, potom nie je daný skutkový základ na prijatie tvrdenia, že došlo k (neoprávnenému) „použitiu“ diela – k „prenosu“, ktorého definičným znakom je existencia adresáta („nová verejnosť“).

2.9.1. K pojmu „prenos“ poukázal na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-325/14.

2.9.2. „Prenosom“ nie je každá transmisia chránených diel (TV prijímač napojený na TV signál schopný tieto diela sprostredkovať). „Prenosom“ je len taká transmisia chránených diel, pri ktorej dochádza k „použitiu diel“. K použitiu diel dochádza len v prípade, ak transmisia diel má svojho na mieste samom prítomného adresáta. Tam, kde niet novej verejnosti, niet použitia transmitovaného diela, a preto niet verejného prenosu, a teda niet ani bezdôvodného obohatenia, keďže nie je preukázaný objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému (údajne) došlo.

2.9.3. Nevyhnutnými (esenciálnymi) a navyše kumulatívnymi prvkami verejného prenosu sú: umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu hotelového zariadenia; napojenie TV prijímača na televízny signál (prenášaný cez kábel, satelit alebo inak) umožňujúci vnímať vysielanie; existencia novej verejnosti – ubytovaní hostia na izbe. Ak niet na izbe ubytovaných hostí, nemôže na tejto izbe objektívne dochádzať k verejnému prenosu pre absenciu novej verejnosti. I z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1 As 36/2006 vyplýva „...podstatná je skutočnosť, že dielo je sprístupňované tretím osobám pre ich osobnú potrebu“.

2.9.4. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že on prevádzkuje ubytovacie zariadenia a že v ubytovacích zariadeniach má inštalovaný určitý počet TV prijímačov napojených na televízny signál. To však automaticky a bez ďalšieho neznamená, že by v ubytovacom zariadení boli ubytovaní hostia v rozsahu obsadenosti celého ubytovacieho zariadenia (čo žalobca nijakým spôsobom nepreukázal) a už vôbec to neznamená, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia. Ak nebola zo strany žalobcu relevantne preukázaná existencia použitia diel na všetkých izbách ubytovacieho zariadenia počas celého žalovaného obdobia, žalobca nepreukázal, že nárok uplatňovaný žalobou práve v rozsahu 1 328,82 Eur je dôvodný.

2.9.5. Súd prvej inštancie bez ďalšieho priznal žalobcovi rozsudkom bezdôvodné obohatenie, ktoré zodpovedá obsadenosti vo všetkých izbách zariadenia žalovaného počas celého žalovaného obdobia, a to bez akejkoľvek opory v súdom prvej inštancie vykonanom dokazovaní vo vzťahu k skutočnej obsadenosti ubytovacieho zariadenia počas žalovaného obdobia (rok 2018), a teda pri rozhodovaní vôbec nevzal do úvahy tú skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale sa môže meniť (viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2024 sp. zn. 6Co/110/2022).

2.10. Súd prvej inštancie neprihliadol na ústavnú zásadu ochrany hospodárskej súťaže, a to právoplatné závery Rady PMÚ SR a PMÚ SR o zneužívaní dominantného postavenia žalobcu v roku 2018 uplatňovaním nepriemeraných cenových praktík.

2.10.1. Podľa jeho názoru rozsudok súdu prvej inštancie trpí vadou arbitrárnosti spočívajúcou v neposúdení žalobcom v žalobe uplatnenom nároku prizmou ustanovenia § 3 ods. 1 OZ. Podotkol, že ak súd nevezme adekvátne do úvahy výsledky konania pred PMÚ SR, ktorými je viazaný podľa § 193 CSP, de facto aj de iure sám rozhoduje o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorá právomoc však v tomto smere patrí výlučne PMÚ SR.

2.10.2. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy zneužil svoje dominantné postavenie v období relevantnom pre tento spor, a to vo forme uplatňovania neprimeraných cenových praktík, ktoré sú ex lege zakázané, preto mu nemôže byť kladené na ťarchu, že odmietol uzatvoriť so žalobcom licenčnú zmluvu, ktorej podmienky vychádzali zo zneužívania postavenia žalobcu.

2.10.3. Keďže súd prvej inštancie neprihliadol na právoplatné závery PMÚ SR o zneužití dominantného postavenia žalobcom, nezaoberal ani otázkou, či výkon práva žalobcu možno pojmovo zaradiť pod skutkové podstaty čl. 101 a čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, resp. § 8 zákona č. 187/2021 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOHS“ alebo „zákon č. 187/2021“), neaplikoval relevantnú právnu úpravu z oblasti hospodárskej súťaže, nedbal na ústavnú zásadu ochrany poctivej hospodárskej súťaže, zasiahol do jeho legitímnych očakávaní a odoprel mu právo na materiálnu súdnu ochranu.

2.10.4. Zároveň poukázal na nález ústavného súdu z 20. apríla 2023 sp. zn. I. ÚS 116/2023 a uznesenie najvyššieho súdu z 25. októbra 2023 sp. zn. 1Cdo/67/2023.

2.11. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia neuplatnil za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len ním. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu by mal preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe, alebo žiadať ich účasť v tomto konaní.

3.1. V zmysle § 175 Autorského zákona uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe. V zmysle danej dohody mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení uzatvorením jednej zmluvy prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil a používal predmety ochrany spravované ním neoprávnene, čím mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý môže uplatňovať samostatne. Na úspešné uplatnenie tohto nároku nemá žiadnu relevanciu dohoda o spoločnej správe a ani to, že voči žalovanému svoje nároky neuplatnili ostatní nositelia práv, ktorí nie sú vo vzťahu s ním.

3.2. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo. Daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj on.

3.2.1. Právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Autorský zákon túto možnosť sám predpokladá a je to aj súčasťou bežnej praxe, ktorá je potvrdená aj rozhodnutiami súdov po celej Slovenskej republike.

3.2.2. On spolu so žalobou predložil 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv s používateľmi. Používatelia majú od roku 2016 (od účinnosti Autorského zákona) možnosť vysporiadať si svoje povinnosti vyplývajúce z uskutočňovania verejného prenosu buď uzatvorením hromadných a rozšírených hromadných licenčných zmlúv s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy alebo uzatvorením zmluvy s ktoroukoľvek organizáciou kolektívnej správy, keďže tieto sú splnomocnené poskytnúť používateľom licenciu na dané použitie za všetky ostatné organizácie kolektívnej správy.

3.2.3. Túto skutočnosť potvrdil svojim konaním aj samotný žalovaný, kedy prostredníctvom Asociácie hotelov a reštaurácií Slovenska, Bratislava, Bajkalská 25 (ďalej aj len „AHRŠ“) v minulosti uzatvoril individuálne licenčné zmluvy s jednotlivými organizáciami kolektívnej správy a dokonca uzatvoril individuálnu dohodu o urovnaní aj priamo s ním.

3.2.4. Aj zo samotného znenia § 174 ods. 2 písm. e) Autorského zákona účinného od 1. januára 2019 je nepochybné, že samotný zákonodarca predvída možnosť samostatného výkonu kolektívnej správy organizáciou kolektívnej správy v rovnakom čase, ako je uzatvorená dohoda o spoločnej

správe, nakoľko zákonodarca výslovne predvída existenciu aj samostatných sadzobníkov jednotlivých organizácií kolektívnej správy. O to viac takúto možnosť zákonodarca predvídal v čase pred zavedením povinnosti vôbec stanoviť jeden spoločný sadzobník odmien, čo samo osebe predpokladá možnosť vykonávať kolektívnu správu aj samostatne popri existencii dohody o spoločnej správe.

3.2.5. Žalovaný, ktorý sám nevyužil možnosť vyplývajúcu z dohody o spoločnej správe a nevysporiadal si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy, nevyužil ani možnosť uzatvorenia rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy priamo s ním, a teda nevysporiadal si práva a povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany spravovaných ním a tieto používal neoprávnene, v dôsledku čoho má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý môže uplatniť sám vo vlastnom mene, bez potreby toho, aby musel uplatniť aj práva iných tretích subjektov, alebo vyžadovať ich účasť v tomto spore, a to s poukazom i na rozsudok najvyššieho súdu z 28. februára 2023 sp. zn. 1Cdo/259/2021.

3.2.6. Odvolanie žalovaného považoval za zjavne nedôvodné, pričom súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď ustálil, že on v konaní disponuje aktívnou vecnou legitimitáciou a jeho nárok je dôvodný.

3.3. Nepoprel, že voči nemu bolo vedené konanie pred PMÚ SR a v predmetnom konaní bolo vydané vo veci rozhodnutie o uložení pokuty, voči ktorému podal správnu žalobu.

3.3.1. Zdôraznil, že predmetom tohto súdneho konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré mu vznikol nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnene používal predmety ochrany v jeho správe, preto mu v zmysle § 58 ods. 1 písm. i) a § 63 ods. 2 písm. d) Autorského zákona v spojitosti s § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny.

3.3.2. Licenčné odmeny stanovené v relevantnom období v ním predložených licenčných zmluvách boli zvyčajnými licenčnými odmenami, pričom súdu prvej inštancie v tomto konaní prislúchalo iba zisťovať výšku zvyčajnej licenčnej odmeny. Súd prvej inštancie nemal právomoc meniť alebo moderovať ich výšku, a teda ani obmedzovať alebo moderovať jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3.3.3. Výsledkom konania pred PMÚ SR v žiadnom prípade nie je a ani nemôže byť výpočet ani určenie „zvyčajnej“ licenčnej odmeny, ani výpočet a určenie „primeranej“ licenčnej odmeny, ale len rozhodnutie o tom, či sa dopustil správneho deliktu, nakoľko PMÚ SR vo svojom rozhodnutí ani nemôže určiť, aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, ani PMÚ SR nie je cenovým orgánom, ktorý by bol oprávnený stanovovať ceny tovarov a služieb. Vzhľadom na uvedené akýkoľvek výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny (viď uznesenie najvyššieho súdu z 20. júla 2022 sp. zn. 4Cdo/187/2021, rozsudok najvyššieho súdu z 28. februára 2023 sp. zn. 1Cdo/259/2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2022 sp. zn. 14Co/7/2022, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2022 sp. zn. 4Co/167/2019).

3.3.4. Trval na tom, že posúdenie otázky, aká bola v roku 2018 zvyčajná licenčná odmena za používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, formou verejného prenosu, teda rozhodujúcej otázky pre rozhodnutie vo veci samej, nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo z jeho strany k zneužitiu dominantného postavenia, a teda rozhodnutie súdu nie je závislé od výsledku konania na PMÚ SR.

3.4. K námietke žalovaného, že si uplatnil vo svojom sadzobníku neprimerane vysoké sadzby, a to až v takej miere, že ich uplatňovanie predstavuje výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uviedol, že je to práve žalovaný, ktorý dlhodobo vedome neoprávnene používa predmety ochrany spravované ním a snaží sa dosiahnuť stav, kedy za svoje vlastné protiprávne konanie nebude niesť žiadne následky.

3.4.1. Je nesporné, že žalovaný v roku 2018 neoprávnene zasahoval do práv autorov a v tejto súvislosti poukázal aj na skutkovú podstatu trestného činu „porušovanie autorských práv“ zakotvenú v § 283 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a teda práve samotný žalovaný, ktorý dlhodobo hrubým spôsobom porušuje dobré mravy a vedome a úmyselne dlhodobo poškodzuje jeho práva a ním zastupovaných nositeľov práv. Postup žalovaného teda zjavne smeruje k tomu, aby nebolo jeho protiprávne konanie postihované a aby mohol bez akýchkoľvek následkov neoprávnene používať autorské diela, čiže žalovaný sleduje svojím postupom zneužitie práva, čomu súd nepochybne nemôže poskytnúť ochranu (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 9. júla 2020 sp. zn. 2Co/187/2019).

3.5. Zdôraznil, že v zmysle aplikovateľnej právnej úpravy § 458a a § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia „najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva“. Je teda zrejmé, že samotný zákonodarcu vymedzil, že nositeľ práv, do ktorého autorského práva sa zasiahlo, je oprávnený vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia aj v sume, ktorá presahuje výšku zvyčajnej licenčnej odmeny.

3.5.1. V tejto súvislosti poukázal na odsek 8 Všeobecných ustanovení sadzobníka, z ktorého vyplýva: „V prípadoch neoprávneného použitia diel alebo iného neoprávneného zásahu do autorských práv sa výška sadzieb zvyšuje, zohľadňujúc všetky okolnosti neoprávneného použitia alebo neoprávneného zásahu (najmä dobu a rozsah neoprávneného použitia, charakter a závažnosť neoprávneného zásahu do autorských práv), a to až do výšky dvojnásobku základnej sadzby, resp. obvyklej odmeny.“

3.5.2. Potreba zvýšenej ochrany autorských práv a zavedenie účinných sankcií pri ich porušení vyplýva aj z právnej úpravy smernice 2001/29/ES (ods. 58 úvodných ustanovení smernice, Čl. 8 bod. 1).

3.6. On pred súdom prvej inštancie riadne tvrdil a preukázal skutočnosť, že žalovaný mal vo svojom ubytovacom zariadení umiestnené zvukovoobrazové zariadenia (TV prijímače) vybavené signálom, pričom predložil štatistiku vysielať základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielať audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu, a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období roku 2018, ktorý žalovaný neoprávnené uskutočňoval. Ďalej predložil súdu prvej inštancie aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie ním spravovaných diel v rozhodnom období roku 2018 verejným prenosom, teda rovnakým spôsobom použitia, aký neoprávnené uskutočňoval žalovaný. Taktiež riadne a dostatočne preukázal rozsah ním zastupovaných nositeľov práv zo Slovenskej republiky a zo zahraničia a že žalovaný neoprávnené používal predmety ochrany, ku ktorým vykonáva správu, následkom čoho má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3.6.1. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú alebo rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. On v zmysle uvedeného riadne preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu.

3.6.2. Je tiež notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2018 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia, teda diela, ku ktorým vykonáva správu. Pri každom televíznom vysielať dochádza k vysielať audiovizuálnych diel, v ktorých sú nevyhnutným základom tvorivé zložky zastupované ním (najmä réžia, scenár, literárna predloha, dialógy). Bez týchto zložiek by sa ani nemohlo hovoriť o audiovizuálnom diele, toľž nie o jeho televíznom vysielať a jeho následnom verejnom prenose technickými zariadeniami, ktorý uskutočňoval žalovaný. Navyše je nesporné, že diela okruhu autorov zastupovaných ním tvoria výraznú väčšinu tvorivej autorsko-právne relevantnej zložky televízneho vysielať, keď ide najmä o diela autorov audiovizuálnych diel, ktorými sú medzi inými aj režisér a scenárista audiovizuálneho diela, alebo aj autorov literárnych diel – predlôh, prekladu a úpravy dialógov zahraničných audiovizuálnych diel, autori výtvarných diel, napr. pri animovaných filmoch a ďalší autori, ktorých výsledkom tvorivej činnosti sú audiovizuálne diela.

3.7. On v žalobe uviedol, že žalovaný v roku 2018 prevádzkoval svoje ubytovacie zariadenie, ubytoval v ňom hostí a svojim hostom umiestnil na izby TV prijímače vybavené príjmom. Týmto sú dané všetky žalovaným uvádzané prvky verejného prenosu vrátane existencie novej verejnosti. Žalovaný tvrdil, že on tieto skutočnosti nepreukázal, avšak žiadne z týchto jeho skutkových tvrdení žalovaný procesne účinným spôsobom v zmysle § 151 CSP nepoprel, a preto tieto skutočnosti nie sú v konaní sporné vrátane existencie novej verejnosti v ubytovacom zariadení žalovaného. Žalovaný nespochybnil ani žiadnym procesne účinným spôsobom nepoprel, že v roku 2018 prevádzkoval ubytovacie zariadenie a hostí ubytoval a verejný prenos vykonával, ale obmedzil svoju obranu iba na tvrdenie, že on nepreukázal obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v plnom rozsahu počas rozhodného obdobia roku 2018.

3.7.1. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky SDEÚ zo 7. decembra 2006 C-306/05 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, z 12. marca 2012 C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku a na uznesenie SDEÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheki kai Touristiki Etairai.

3.7.2. Pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia je irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný licenčnú zmluvu neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čo preukázal. Ďalej je relevantné preukázať, aká bola zvyčajná licenčná odmena, teda odmena, za akú by žalovaný pri legálnom vykonávaní verejného prenosu v rozhodnom období získal predchádzajúci súhlas nositeľov práv na použitie predmetov ochrany verejným prenosom. On riadne preukázal výšku zvyčajnej licenčnej odmeny, a teda jeho nárok bol riadne preukázaný do dôvodu i do výšky (viď rozsudok SDEÚ C-367/2015 z 27. januára 2017 vo veci Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich).

3.7.3. Pre posúdenie jeho nároku je potrebné skúmať zvyčajnú odmenu, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Zo zmlúv, ktoré predložil, vyplýva výška zvyčajnej licenčnej odmeny, pričom je nesporné, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium, ktoré bolo vo zvyčajnej licenčnej odmene zohľadňované, a teda obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo v rozhodnom období zvyčajné pri určovaní výšky licenčnej odmeny zohľadňovať. Pretože žalovaný má povinnosť mu vydať bezdôvodné obohatenie najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, má povinnosť zaplatiť mu minimálne takú sumu, akú by bol povinný zaplatiť, keby verejný prenos uskutočňoval legálne, a teda bez ohľadu na konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia.

3.7.4. Podotkol, že podstatou licencie je právo používať predmety ochrany a nie povinnosť používať predmety ochrany. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmety ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. Podľa § 69 ods. 6 AZ ak nadobúdateľ licenciu nevyužije vôbec alebo licenciu nevyužije sčasti nemá právo na vrátenie dohodnutej odmeny alebo jej častí, ak nie je dohodnuté inak.

3.7.5. Pokiaľ sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, svoj nárok riadne podľa Autorského zákona preukázal.

3.7.6. Ďalej podotkol, že žalovaný nálezom Ústavného súdu Českej republiky z 29. mája 2019 sp. zn. III. ÚS 3102/16 nezohľadňuje skutkové okolnosti, za ktorých bol vydaný nález.

3.8. On riadne preukázal, že jeho licenčné odmeny sú zvyčajné a akceptované trhom používateľov predmetov ochrany. Tvrdenia žalovaného o nepreukázaní výšky zvyčajnej licenčnej odmeny sú len účelovou obranou žalovaného, ktorá nie je preukázaná žiadnym dôkazom. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď ustálil, že svoj nárok čo do výšky riadne preukázal.

3.9. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 6Co/110/2022, ide iba o zrušovacie uznesenie, ktorého právne úvahy sú ojedinelé a nerešpektujú právne názory najvyššieho súdu vyslovené vo viacerých rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných sporoch (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. novembra 2023 sp. zn. 15Co/21/2023, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 6. decembra 2023 sp. zn. 9Co/136/2022, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2024 sp. zn. 19Co/154/2019 atď).

3.9.1. Pokiaľ žalovaný odkázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 116/2023 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2023, uvedené rozhodnutia sú iba zrušujúcimi rozhodnutiami, ktoré boli vydané výlučne z dôvodu nedostatočného odôvodnenia zrušovaných rozhodnutí, pričom však tieto rozhodnutia neobsahujú vo veci samej žiaden konkrétny právny ani skutkový záver, ktorý by bol akokoľvek použiteľný v tomto konaní.

3.9.2. Ďalej poukázal na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných sporoch (napr. rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, 3Cob/233/2017, 15Co/151/2017, 16Co/15/2019, 7Co/53/2017, 15Co/155/2017, 10Co/177/2017, 10Co/72/2019, 4Cob/112/2023, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/130/2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Cb/40/2018, 15Cob/9/2019, 15Cob/32/2019, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, 19Co/84/2018, 17Co/147/2018, 16Cob/56/2019, 19Co/154/2019, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/64/2018, 9Co/95/2018, 10Co/6/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, 16Co/168/2017, 12Co/339/2017, 16Co/56/2018, 41Co/83/2018, 11Co/47/2018, 11Co/73/2018, 41Cob/225/2017, 15Co/113/2018, 14Co/74/2019, 12Co/18/2019, 14Co/1/2020, 16Co/84/2019, 12Co/92/2019, 15Co/21/2023, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017, 25Co/80/2017, 5Co/137/2018, 15Co/12/2019 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15Co/113/2018, 3Co/170/2018, 6Co/266/2018, 11Co/381/2018, 5Co/105/2019, 11Co/246/2019, 9Co/27/2019, 2Co/101/2019, 2Co/178/2019, 5Co/217/2019, 1Co/186/2019, 2Co/187/2019, 9Co/373/2019, 9Co/136/2022).

3.10. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok súdu prvej inštancie je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

7.1. Súd prvej inštancie svoje závery primerane vysvetlil, pričom dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu nestotožňuje, ešte neznamená, že ním prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel. Rozsudok súdu prvej inštancie tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

7.1.1. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezasiahol do práv strán sporu na spravodlivý proces, z ktorého pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

7.1.2. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a jeho rozhodnutie považuje za správne.

7.1.3. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

8. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je strana sporu subjektom práva, o ktoré v súdnom konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, alebo o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (hmotno-právnej povinnosti), o ktoré v konaní ide, pričom súd ex offio skúma vecnú legitímáciu strán sporu.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zaoberal dostatočne a svoj správny právny záver riadne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že ustanovenia Autorského zákona a konkrétne ani § 175 ods. 1 písm. a) AZ samotné, či v spojení s § 160 ods. 2 písm. c) AZ nezakladajú povinnosť organizáciám kolektívnej správy práv obligatórne spoločne zabezpečovať ochranu práv nimi zastupovaných subjektov.

9.1. Z § 175 ods. 1 písm. a) AZ vyplýva len povinnosť organizácii kolektívnej správy uzavrieť dohodu o spoločnej správe v danom odbore kolektívnej správy a § 160 ods. 2 písm. c) AZ upravuje pôsobnosť valného zhromaždenia organizácie kolektívnej správy, ktorému zveruje schvaľovanie príjmov z výkonu kolektívnej správy práv.

9.1.1. Z týchto žalovaným namietaných ustanovení žiadnym výkladom nemožno vyvodiť kreovanie procesného spoločenstva príslušných organizácií kolektívnej správy práv v sporovom konaní (§ 75 a nasl. CSP).

9.2. Odvolací súd je toho názoru, že účelom obligatórnej spoločnej správy podľa § 175 ods. 1 AZ je len uľahčiť situáciu „prevádzkárom“ tým, že stačí im uzavrieť príslušnú zmluvu ohľadne používania predmetov ochrany s jednou organizáciou kolektívnej správy a nie s každou z nich. Z tohto hľadiska potom odvolací súd nevidí žiaden racionálny argument svedčiaci v prospech toho, že namiesto jednej organizácie kolektívnej správy by sa mali v súdnom konaní domáhať vydania bezdôvodného obohatenia iba všetky spoločne, čo by bolo navyše opatrenie zvlášť nepraktické (v smere zbytočného zvýšenia počtu žalujúcich subjektov). Autorský zákon v tomto smere totiž v žiadnom ustanovení nekonštruje práva nedeliteľného charakteru, ktorých uplatnenie by bolo viazané na ich spoločné uplatnenie viacerými, či všetkými organizáciami kolektívnej správy v danom odbore.

9.2.1. Odvolací súd preto uzatvára, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a na podporu svojho záveru poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu z 28. februára 2023 sp. zn. 1Cdo/259/2021 týkajúce sa skutkovo a právne obdobnej veci, v ktorom rozhodnutí najvyšší súd dospel k záveru, že: „Povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Zo svojej povahy ide o nárok deliteľný, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 autorského zákona neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.“

10. Žalovaný tiež namietal, že v konaní nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska obsadenosti ubytovacieho zariadenia, pretože podľa neho, ak niet na izbe ubytovaných hostí, nemôže na izbe dochádzať k verejnému prenosu.

10.1. Odvolací súd uvádza, že verejný prenos diela je definovaný v § 27 ods. 1 a 2 AZ ako verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli; vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela.

10.2. Vo vzťahu k verejnému prenosu diela SDEÚ už vo veci C-306/05 konštatoval, že „z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a z článku 8 zmluvy WIPO o autorských právach vyplýva, že na účely verejného prenosu stačí, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, mali k nemu prístup. Preto nie je v tomto ohľade rozhodujúce na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Rafael a Írska, že klienti, ktorí si televízny prijímač nezapli, nemali v skutočnosti k dielam prístup.“ a aj v nadväznosti na to potom na jednu z položených prejudiciálnych otázok odpovedal, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.“

10.2.1. Ako správne poukázal súd prvej inštancie, v rozhodnutí vo veci C-136/09 SDEÚ uviedol, že „Prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti.“

10.2.2. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie SDEÚ vo veci C-162/10, podľa ktorého „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne a/alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál, je "používateľom", ktorý uskutočňuje "verejný prenos" vysielaného zvukového záznamu v zmysle článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva.“

10.3. Podľa odvolacieho súdu je z uvedeného zrejme, že znaky verejného prenosu spĺňa už samotná objektívna možnosť verejného prenosu umiestnením zvukovo-obrazového zariadenia v ubytovacom zariadení a nie je rozhodujúce, či takto šírené diela skutočne aj vnímala určitá konkrétna osoba, ale rozhodujúce je, že ich mohla vnímať.

10.3.1. Nie je preto podstatná ani obsadenosť ubytovacieho zariadenia, ako to namietal žalovaný, a teda ani okolnosť, či prevádzkovateľom ubytovania realizovaný verejný prenos diela aj skutočne niekto z ubytovaných hostí využil (t. j. či si prijímač zapol alebo nie a čo konkrétne sledoval). V zmysle uvedených rozhodnutí SDEÚ je totiž tzv. nová verejnosť chápaná nie ako konkrétni v izbách ubytovaní hostia, ale v predmetnom prípade ako potenciálne osoby, ku ktorým sa v dôsledku činnosti prevádzkovateľa môžu vysielané diela dostať.

10.3.2. SDEÚ to v už spomínanom rozhodnutí C-306/05 vysvetlil nasledovne: „41. Ako to totiž vysvetľuje sprievodca Bernského dohovoru - výkladový dokument vypracovaný WIPO, ktorý nie je právne záväzný, avšak prispieva k výkladu uvedeného dohovoru - tým, že autor udelí súhlas na vysielanie svojho diela rozhlasom alebo televíziou, zohľadňuje iba priamych užívateľov, to znamená držiteľov prijímačov, ktorí jednotlivito alebo v súkromnom a rodinnom kruhu prijímajú jednotlivé programy. Podľa tohto sprievodcu akonáhle tento druh prenosu prijíma širší okruh poslucháčov, a niekedy aj na účely dosiahnutia zisku, teda počúvanie alebo sledovanie diela môže využívať nová časť verejnosti, ktorá prijíma program prostredníctvom reproduktorov alebo podobných zariadení, nejde už o príjem samotného programu, ale o samostatný akt, ktorý predstavuje prenos vysielaného diela novej verejnosti. Ako uvádza spomínaný sprievodca, tento verejný príjem podnecuje využitie výlučného práva autora udeliť súhlas s týmto príjmom. 42. Klienti hotelového zariadenia pritom predstavujú takúto novú verejnosť. Rozširovanie diela vysielaného rozhlasom alebo televíziou týmto klientom prostredníctvom televíznych prijímačov totiž nepredstavuje iba technický prostriedok smerujúci k zabezpečeniu alebo zlepšeniu príjmu pôvodného programu v oblasti pokrytia signálom. Naopak, hotelové zariadenie je subjektom, ktorý s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k chránenému dielu. Ak by totiž toto sprostredkovanie neexistovalo, klienti by v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že by sa nachádzali vo vnútri uvedenej oblasti.“

10.3.3. Otázka obsadenosti žalovaným prevádzkovaného ubytovacieho zariadenia tak nemala právny význam nielen vo vzťahu k naplneniu podmienok verejného prenosu, ale ani vo vzťahu k posúdeniu výšky žalovaného bezdôvodného obohatenia.

10.3.4. Vyťaženosť ubytovacieho zariadenia ako kritérium určenia výšky odmien v sadzobníku bolo relevantné podľa právnej úpravy § 169 ods. 2 AZ účinnej až od januára 2019 (t. j. nie v žalovanom období), pričom podstatou licenčnej odmeny (licencie) je oprávnenie a nie povinnosť používať predmet ochrany, a teda nejde o odmenu za skutočné použitie predmetov ochrany, ale o odmenu za možnosť ich používania.

11. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že licencia sa poskytuje ako oprávnenie používať predmety ochrany do budúcnosti, čo znamená, že nie je možné vopred presne určiť obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Preto pri bezdôvodnom obohatení, ktorého výška sa určuje podľa § 458a v spojení s § 442a ods. 2 OZ v závislosti od zvyčajnej licenčnej odmeny, nemožno prihliadať na obsadenosť ubytovacieho zariadenia. Súd prvej inštancie preto správne v otázke výšky prisúdeného bezdôvodného obohatenia vychádzal z uzavretých licenčných zmlúv s inými používateľmi v roku 2018, ktorých podkladom bol sadzobník žalobcu.

12. S uvedeným súvisí aj žalované odvolacia námietka, podľa ktorej súd prvej inštancie nezobral do úvahy právoplatné rozhodnutie PMÚ SR o tom, že v rokoch 2015 až 2019 žalobca zneužil dominantné postavenie uplatňovaním neprimeraných cien.

12.1. Odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) uvádza, že výsledok správneho konania vedeného proti žalobcovi PMÚ SR nemal relevanciu pre toto konanie.

12.1.1. Najvyšší súd sa totiž otázkou vplyvu predmetného správneho konania na súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia zaoberal (ešte v štádiu, kedy správne konanie pred PMÚ SR prebiehalo) v právne a skutkovo obdobných veciach tunajšieho odvolacieho súdu sp. zn. 12Co/62/2019

a sp. zn. 12Co/177/2019, kedy tak v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/187/2021, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/259/2021 najvyšší súd dospel k záveru, že „Licenčné odmeny, tak ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv, sú zvyčajnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Nakoľko Protimonopolný úrad SR nie je cenovým orgánom, ktorý určí aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, výsledkom konania pred Protimonopolným úradom SR bude len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, ergo výsledok správneho konania nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie.“

12.1.2. Najvyšší súd i v uznesení z 20. júla 2022 sp. zn. 4Cdo/187/2021 uviedol: „13.1. K tomu dovolací súd uvádza, že začatie správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky automaticky neznamena, že tvrdenia žalovaného sú dôvodné, ani že žalobca zneužil dominantné postavenie a dopustil sa správneho deliktu, nakoľko samotné začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejudikovať. Výsledkom konania môže byť buď zastavenie správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky potom ako žalobca riadne objasní dôvodnosť výšky licenčných odmien žalobcu alebo rozhodnutie o tom, že sa žalobca dopustil správneho deliktu, a v takom prípade Protimonopolný úrad Slovenskej republiky rozhodne o uložení prípadnej pokuty žalovanému. Licenčné odmeny, tak ako vyplývajú v relevantnom období z predložených licenčných zmlúv, sú zvyčajnými odmenami, nakoľko za zvyčajné licenčné odmeny možno považovať len také licenčné odmeny, za aké boli v relevantnom období skutočne udeľované licencie používateľom predmetov ochrany. Nakoľko Protimonopolný úrad nie je cenovým orgánom, ktorý určí aké licenčné odmeny sú primerané alebo zvyčajné, výsledkom konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky bude len rozhodnutie o tom, či sa žalobca dopustil správneho deliktu, ergo výsledok správneho konania nemá žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie.“

12.1.3. Na uvedenom základe možno konštatovať, že neprerušenie konania do rozhodnutia vo veci možného zneužívania dominantného postavenia podľa § 8 zákona o ochrane hospodárskej súťaže, sa odvolací súd s predmetnou kľúčovou otázkou tvoriacou jeden zo základov pre jeho rozhodnutie nevysporiadal arbitrárne. Dovolací súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktoré vznikol žalobcovi nárok v dôsledku vedomého a úmyselného protiprávneho konania žalovaného, ktorý neoprávnene používal predmety ochrany v správe žalobcu. Prípadný výsledok správneho konania pred Protimonopolným úradom Slovenskej republiky nemôže mať žiadnu relevanciu pre predmetné súdne konanie. Rozhodnutie súdu v prejednávanej veci nezávisí od otázky, ktorá by na základe podnetu žalovaného bola predmetom konania na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, a to či zo strany žalobcu došlo k zneužívaniu dominantného postavenia podnikateľa pri vydaní jeho sadzovníka. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku je rozhodujúce zistenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, t.j. odmeny za akú v rozhodnom období boli poskytované licencie iným používateľom a preto pokiaľ licenčná odmena vo výške podľa sadzovníka žalobcu bola dohodnutá s inými používateľmi pri uzatváraní hromadných licenčných zmlúv, na ktoré žalobca poukazuje, možno túto výšku považovať za odmenu obvyklú, výška ktorej je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca.“

12.2. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný z rozhodnutia PMÚ SR vo väzbe na § 193 CSP nesprávne vyvodzoval potrebu korekcie výšky bezdôvodného obohatenia, resp. jeho úplné nepriznanie žalobcovi cez aplikáciu § 3 ods. 1 OZ. Odvolací súd okrem toho konštatuje, že rozhodnutie PMÚ SR z 23. februára 2022 má primárne verejnoprávny význam, lebo jeho podstatou je postih žalobcu za spáchaný správny delikt a až sekundárne možno tomuto rozhodnutiu pripísať dôsledky týkajúce sa súkromnoprávných vzťahov, a aj to podľa odvolacieho súdu prípadne len do budúcnosti, pričom v tomto kontexte treba chápať aj § 5 ods. 1 zákona č. 187/2021 Z. z., podľa ktorého je zneužívanie dominantného postavenia na relevantnom trhu zakázané.

12.2.1. Dôsledkom uvedeného rozhodnutia v súkromnoprávnej rovine totiž nie je žiadna priama zmena, resp. zníženie výšky v minulosti (t. j. i v roku 2018) platených licenčných odmien, lebo ich výška sa z objektívneho hľadiska nijak nezmenila. To podľa odvolacieho súdu znamená, že iba samotná existencia predmetného rozhodnutia PMÚ SR nebola spôsobilá zmeniť záver, podľa ktorého bolo treba určiť výšku bezdôvodného obohatenia podľa licenčných zmlúv uzavretých s inými používateľmi v roku 2018.

13. Záverom odvolací súd uvádza, že nebolo dôvodným ani tvrdenie žalovaného, že súd prvej inštancie neposúdil vec cez prizmu dobrých mravov, keď v odseku 39. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie poukázal na konanie žalovaného a v týchto okolnostiach práve aj odvolací súd vidí také správanie sa žalovaného rozporné so zákonom, v dôsledku ktorého neprichádzalo do úvahy aplikovať vo vzťahu k uplatnenému nároku § 3 ods. 1 OZ a tento žalobcovi nepriznať. Žalovaný totiž vedel, že na použitie

predmetov ochrany v rámci verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení potrebuje oprávnenie (licenciu), avšak predmety ochrany napriek tomu následne vedome používal od 1. januára 2018 do 22. apríla 2018 neoprávnenne.

13.1. Ani odvolací súd preto nevidel dôvod na to, aby právo na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi sčasti, resp. úplne nepriznal podľa § 3 ods. 1 OZ ako výkon práva nesúladného s dobrými mravmi.

14. Pokiaľ žalovaný poukázal v odvolaní na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 116/2023 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2023, ide o zrušujúce rozhodnutia, ktoré boli vydané výlučne z dôvodu nedostatočného odôvodnenia zrušovaných rozhodnutí.

15. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru o neopodstatnenosti žalovaným podaného odvolania, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP) vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa § 255 ods. 1 CSP.

16. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

16.1. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z § 255 ods. 1 CSP.

16.2. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16.3. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.

Podľa ustanovenia § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d) nemá náležitosti podľa § 428, e) neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f) nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

Odvolací súd poučuje strany v zmysle ustanovenia § 160 CSP o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou a o možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o predbežné poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytnutí právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení ďalších zákonov.